

נחלי נצה

י"ל ע"י מוסדות ברסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גיליון מס' 791
פרשת שמות תשפ"ג

ר"ח	אחד השבת	ביום שבת	הדלקת נרות
18:13	17:35	16:20	ירושלים
18:10	17:36	16:36	תל-אביב
18:10	17:34	16:27	חיפה
18:14	17:38	16:39	באר שבע

דבר ראש הישיבה

מדוע לא יבער הסנה?

אני משתדל להתפלל ברצינות • מכין את עצמי, מסיר טרדות היצוניות • אך בכל זאת מגיעות מחשבות רעות וזרות • למה? • כדי שתעלה אותן!

נמצא בו הוא טוב, אלא משמיים אתה מוכרח לברר את המחשבות האלו, הן לא מגיעות מצידיך כי אתה בסדר גמור, אלא זה דבר שאתה מוכרח לעבור. רק עליך להשיל את הנעלים מעל הרגלים, דהיינו להסיר את הרע מהמחשבות הללו ולהביא אותן אל הטוב.

זוהי מקצת מלשונו של הספר "היכל הברכה" (להרה"ק מקאמארא, פרשת מקץ), שצריכים ללכת עם דבריו הקדושים בכל יום: ...והניצוץ משוקע בעמקי הקליפות ומונח עליו גל של אבנים וצרורות ואינו יכול לזוז ממשא הכבד המונח עליו, והוא צועק "אוי אחי תרחמו עלי והוציאני ממאסר זה, כי כלתה החיות שלי". ואדם צריך להיות גיבור כארי בשעה שהולך בשווקים וברחובות, וחיוב עליו לאמר: "בשבילי נברא העולם ומלאו, ועלי עומדים כמה עולמות לאלפים", וצריך בלב טהור ושמה לדבק מחשבתו באור אין סוף ומחיייה את הכל, ויחזיק עצמו לגדול וידחה את כל המחשבות הרעות את הרע שבהן, ויברר את הטוב בלב טהור

אתה קדוש, וגם המקום שאתה נמצא בו הוא טוב, אלא משמיים אתה מוכרח לברר את המחשבות האלו

...ושמח...

לשמח בנעל משולשת

עוד בעניין המחשבות הזרות בתפילה כתב רבינו הק' (תורה צ"א), שמחמת עוונות הראשונים במזיד, או שהררר במזיד, נופלים לו מחשבות זרות בתפילתו, על כן צריך לשבר המחשבות זרות על ידי מחשבות קדושות של התפילה. ועל ידי זה, הזדונות – דהיינו המחשבות הזרות – נעשים לו כזכויות, עד כאן. וכתוב בספרים שגם על זה נאמר "הבא להרגך השכם להרגו", כלומר שצריך להקדים מחשבות טובות למחשבות הרעות ואז מבטלים והורגים אותן.

ולכן למעשה, אין לו לאדם להתיימש מהמחשבות הזרות הנכנסות בתוך תפילתו, אלא עליו להמשיך בעבודתו ולשמוח במה שהצליח. כמו שמרומז במעשה מחכם ותם שסיפר רבינו, שהתם היה במלאכתו רצען, אבל לא ידע את מלאכת הרצענות בשלימות וידע לעשות רק נעל משולשת עם שלש קצוות. ולמרות זאת כשהיה גומר את הנעל היה משבח ושמח בו מאוד. והרמז בנעל המשולשת הוא לשלוש תפילות ביום, ולמרות שהשתדל להתפלל שלש תפילות בכוונה לא הצליח אלא ליצור נעל מסוג פשוט וזול, כלומר שהתפלל לה' עם הרבה מחשבות זרות, אבל למרות הכל המשיך בתמימות ולא התבלבל והיה בשמחה ובחדווה תמיד.

דם עומד ומתפלל ומשתדל לכוון את ליבו לפני קונו ולבקש מעומק הלב, אך לאחר זמן הוא רואה שכל מיני מחשבות והרהורים רעים מגיעים אליו ומנסים להסיט את כוונתו ממילות התפילה ומהעמידה לפני השם אל מחשבות חוץ. והנה כתוב בספרים הקדושים שהסיבה ששלחו לו את המחשבות באמצע התפילה היא כי אדם זה צריך לתקנם ולעלותם לשורשם, לברר את הניצוצות הקדושות שבהם. משמים שולחים לאדם בתפילה מחשבות רעות, שהם בעצם קליפות וכוחות הטומאה, כי הוא צריך להעלותם. יש מחשבות שבאות מספירת "נצה", יש מ"סוד", יש מ"תפארת" וכו', ועל האדם לתקן את המחשבות הלא-טובות שמהקליפה לפי אותה בחינה.

והוסיפו בספרים הקדושים שכאשר נופלת לאדם מחשבה זרה והרהור רע לא ידחה אותה אלא יעלה אותה לשורש, אם היא אהבה נפולה יעלה אותה לשורש האהבה לה', ואם באה לו יראה נפולה יעלה אותה למידת הגבורה. כי לכל אדם בכל מקום כל היום באים מחשבות כדי שיתקנם ויעלה את הניצוץ השקוע בעמקי הקליפות, והאדם צריך להתגבר ולעלות את הניצוץ הקדוש, וידחה את המחשבות הרעות ויברר את הטוב שבהם. ויתרחק מהמחשבות של ענווה פסולה שעניין זה שייך לצדיקים, אלא ישתדל מאוד לברר אותם.

ומסביר בספר "דגל מחנה אפרים" שזה מה שכתוב בפרשתנו על משה רבינו שהלך במדבר וראה שהסנה בוער באש אך איננו נאכל. דהיינו שמצד אחד אדם בוער לה' וכולו שלהבתיה, אבל עדיין "הסנה" שהוא אילן של קוצים "איננו אוכל", דהיינו שעדיין תוקפות אותו מחשבות לא טובות ולא מניחות אותו לבעור כרצונו, והאש אינה שורפת את המחשבות הרעות.

אמר משה רבינו: "אסורה נא ואראה את המראה הגדול הזה, מדוע לא יבער הסנה?" – אדם הולך לראות מדוע זה כך, למה הוא לא מצליח לכלות את המחשבות הרעות על ידי התלהבותו ורצונותיו האמיתיים?

יחזיק את עצמו לגדול

אמור לו הקדוש ברוך הוא: "של נעליך מעל רגליך, כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא". אל תיפול ברוחך לומר שאינך במצב טוב, שאתה נמצא במקום טמא חלילה. אתה קדוש, וגם המקום שאתה

להזמנות:

02-6289761

052-7679638

ספרו החדש
של הרה"ח שמואל
שטרן שליט"א

שביל חדש
נפתח אל הלב

ותחיין את הילדים

חווים תסכול ואכזבה, מרגישים שעבודתם לא מוערכת אצל הילדים ואם כך למה להמשיך להשקיע עבורם? אך אנו רואים כי שפרה ופועה מסרו את נפשם לתינוקות בני יומם שוודאי לא ידעו להשיב להם על מה שעשו עבורם, הם אפילו לא ידעו על כך שהן הצילו אותם ולא הודו להן, אך כאמור, מטרתם הייתה להטיב עם האחר גם אם לא יקבלו ממנו כלל תודה או הערכה.

מה יותר יקר מיהלום

בגמרא מבואר שהמיילדות היו יוכבד ומרים, אמם ואחותם של משה רבינו ואהרן הכהן ע"ה. ניתן לראות כי גם בנה של יוכבד, משה רבינו, גם הוא היה ניכר באותה מידה, כשרעה את הצאן אחר המדבר ורדף אחרי גדי סורר שברח מהעדר, וכשהשיגו על יד נחל מים הבין שהיה צמא וסחבו על כתפיו. משה רבינו היה טבוע במידת החסד על מנת להטיב, ולכן רצה בכל ליבו להטיב עם הצאן גם ללא קבלת תמורה כלשהי. גם דוד המלך חשב על צעירי הצאן שייאכלו את העלים הרכים לפני המבוגרים שיכולים לאכול גם את הקשים, ונבחר בשל כך לרעות את עם ישראל, וכמו שכתוב בתהילים "מאחר עלות [- הכבשות היולדות] הביאו, לרעות ביעקב עמו ובישראל נחלתו".

מסופר על אדם שטייל בין ההרים ומצא בין חלקי הנחל אבן טובה ויקרה. האיש התפעם, הניח בתיקו והמשיך בדרכו. לאחר זמן פגש איש רעב המשוטט גם הוא בין ההרים, וזה פנה אליו וביקש משהו לאכול. פתח הלה את תיקו ונתן לאיש לאכול כדי שבעו. תוך כדי הבחין העני באבן היקרה שנמצאת בתיקו וביקש ממנו אותה במתנה. זו הייתה אבן יקרה מאוד, ממנה יכול היה האיש לחיות חיי רווחה ומונוחה עד סוף חייו, אך להפתעת הקבצן הסכים הלה לתת לו את האבן במתנה. הודה לו האביון מקרב ליבו והבטיח לשמור קשר עם מטיבו הגדול.

לאחר כמה ימים חזר אליו מקבל האבן היקרה ומחזיר לו את האבן. התפלא הנותן: "מדוע הינך מחזיר לי את האבן אותה נתתי לך במתנה?" ענה לו העני: "אני רוצה שתתן לי מתנה גדולה יותר". נדהם האיש: "איזו מתנה שווה יותר?" ענה לו העני בהתרגשות: "אני רוצה במתנה את הדבר הזה שיש בך, שגורם לך לתת לי את האבן היקרה". כזו נתנה הבאה מתוך רוחב לב ורצון להטיב, היא סגולה יקרה יותר מכל.

בראשית הפרשה מסופר על מסירות נפשן של המיילדות העבריות, שכאשר גזר פרעה שימיתו את הזכרים הן לא עשו כדבריו אלא להיפך היו מחיים אותם ומספקים להם מים ומזון, וקבלו בעבור כך שכר: "ויעש להם בתיים", בתי כהונה ולויה.

המיילדות מסרו את נפשן בשביל לגמול חסד לעם ישראל. במאמר זה ננסה להבחין בין סוגים שונים של עשיית חסד, בעיקר במחשבה שמאחורי המעשה.

ישנם העושים חסד במטרה להטיב עם אחרים ובכך יקבלו כבוד או פרסום; ישנם העושים חסד כי הם חייבים להכיר טובה למקבל; וישנם העושים חסד בשביל להטיב לזולת בלבד. רק בוחן כליות יודע את המחשבה האמיתית של גומל החסדים. הקב"ה בחן ובדק וראה כי המיילדות מתכוונות רק להטיב לישראל במסירות נפש, ולכן נתן את שכרם שיתרבה העם.

אולי זו הכוונה במילים שבסוף ברכות השחר "גומל חסדים טובים": הקב"ה גומל חסד בשביל להטיב עם בריותיו בלבד ואינו צריך מהם שום טובה או תמורה. זהו חסד אמיתי, ככוונה רק להטיב.

לפחות תכירו תודה!

לימוד זה מוסיף לתחומים רבים בחינוך, בפרט אצל אנשים שעובדים עם הזולת אך גם אצל הורים המתמסרים לגידול הילדים ולחינוכם.

שעות רבות משקיעה אמא בהכנת האוכל ובכיבוס הבגדים ונקיון הבית עבור הילדים. מאחורי פעולות אלו יש לעיתים חשיבה של חיצוניות, כרצון להיראות "ההורה המושלם" או לקבל כבוד והערכה מהסביבה ומהמשפחה, אך המחשבה האמיתית היא לדבוק בדרכי של השי"ת, להיות "גומל חסדים טובים". ההתעסקות המתישה עם הילדים היא מתוך רצון להטיב איתם, להביא אותם בכל רגע ורגע למצב רוח מרומם כדי שיעבדו את ה' בשמחה וברוגע, כי כשיש ארוחה טובה ובגדים נקיים זה עושה להם טוב ומגשים את המטרה.

עוד ניתן ללמוד מהמיילדות:

לפעמים ההורים משקיעים רבות בילדים, אך הילדים אינם יודעים להכיר טובה, הם רואים את כל ההשקעה כמובנת מאליה ואף באים ודורשים עוד ועוד. ההורים

משה רבינו היה טבוע במידת החסד על מנת להטיב, ולכן רצה בכל ליבו להטיב עם הצאן גם ללא קבלת תמורה כלשהי

הצטרפו כעת למשפחת המנויים

ותהנו מחיים טובים יותר!

<p>מנוי יחיד</p> <p>28 ₪ לחודש</p> <p>בלבד!</p>	<p>מסלול 1</p> <p>3 חודשים ראשונים</p> <p>990 ₪ בלבד!</p>	<p>מסלול 2</p> <p>חודש ראשון</p> <p>11 ₪ בלבד!</p>	<p>מסלול 3</p> <p>הצטרפות מיוחדים:</p>
---	--	---	---

02-623-1218

מוקד מנויים:

לזה חיכינו

בהסתרה שבתוך ההסתרה, אין לנו במה להחיות את עצמנו באמת בגלות הזאת, הכל סתום.

התנאים והאמוראים שראו את הדור שלנו לא היו מסוגלים לראות את הירידה הגדולה שיש לנו, הם העדיפו לא להיות בדור האחרון כדי לא לסבול את הצרות הנוראות שיהיו בו (סנהדרין צח, ב). הם לא הסכימו לחיות בדור שהצדיקים האמיתיים שוכבים בקברם, השקר הולך ומתגבר, כל קבוצה טוענת שהאמת אצלה [למרות שהם יודעים ומכירים טוב מאוד את נגיעהם האישיים], ועל הכל מרחף כצל נסיונותיהם של אחינו הטועים לסחוף אותנו אחריהם בלימודי כפירה ואקדמיה וכדומה. הם העדיפו לראות את המשיח מגן-עדן, לא לרדת לדור שלנו.

אבל אותנו השם כן שם כאן, ולימד אותנו שאם אנחנו רואים שהמצב נהיה קשה מנשוא זה בדיוק הזמן לצעוק "איה", לחפש עוד ועוד אחרי כבוד השם, וזה מה שיוציא אותנו.

מי שיודע יודע שזה ממש סוף הדרך, שזה טבעו של סוף הדרך להצר ולהכביד יותר ויותר עד שכולנו מרימים את העיניים בחוסר אונים וזועקים באלם קול "איה, איה מקום כבודו?? איך נצליח לצאת מגלות הנפש שלנו, מתי אבוא ואראה פני אלוקים?".

הו! לזה חיכו! עיקר הסיבה לאריכות הגלות היא בדיוק בשביל הבקשה הזו, כדי שנחפש את השם בצימאון גדול מאוד ורק כך תתגלה הגאולה השלמה.

אני מקווה שכאשר תקראו את המאמר נהיה כבר אחרי הכל, כבר נראה כולנו בבירור מי הביא את הגאולה – מי שלא התייאש והמשיך לזעוק ולחפש את השם בתוך החושך המכופל בו שהינו, כל הכבוד לכם, בזכותם המשיח פה!

(ליקוטי הלכות גביית חוב מהיתומים ג)

נחנו בפרשת גלות או בפרשת גאולה?

בימי שני וחמישי קראנו על מירור חייהם של בני ישראל, אך התנחמתי שבשבת אשמע את הגאולה, את המילים המנחמות "ותעל שוועתם את האלקים", "ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים" ועוד. ואכן, אי אפשר לומר שאין התחלה של גאולה בפרשה, אבל הסוף של הפרשה ממש נורא! מדובר על עם המונה מיליונים שנמצא במחנה ריכוז ענק עם עבודת פרך מטורפת, ומשה רבינו הרע את המצב! היהודים החלו לחטוף מכות רצח על אי-השלמתם את מלאכת הלבנים בעקבות גזרת התבן החדשה, ובמדרשים כתוב שכל ארץ גושן הסריחה מהמוגלה הכואבת שזלגה ממכותיהם המדממות של היהודים. אז שבוע הבא נשמע על ישועות, על מצרים רשעים שלשונו משורבבת בצמא ומשלמים מיליונים ליהודים המאושרים, אבל מה עכשיו? איך נשאיר את היהודים כך סובלים במשך שבוע?

...

אבל בדיוק כך זה עובד.

לפני שמגיעה גאולה, אנחנו חייבים לעבור דרך "איה". גאולה היא לא דבר שהולך ברגל, לא בעולם הזה

ובטח לא בעולמות העליונים. היא מגיעה מעולם גבוה ומרום מאוד [ובשפת הקבלה – מעולם הבינה, משער החמישיים]. הדרך לעלות לעולמות הגבוהים הללו עוברת דרך "מאמר סתום", דרך אי הבנות, עד שגם משה רבינו בעצמו עומד ותמה בסוף הפרשה "למה הרעותה לעם הזה", ואז השם מתגלה יותר ויותר למשה עד שתוך פחות משנה הם בחוץ. בשביל להיגאל צריך "איה", צריך לחפש ולתור ולפספש ולשחר מאוד אחר כבוד השם, רק על ידי כך זוכים להגיע לשיא העלייה ולגאולה.

...

את כל זה אנחנו חווים על בשרינו. אנחנו נמצאים

לצעירי הצאן

אני רוצה להתפלל כמו שצריך!

מצד אחד אדם בווער לה' וכלו שלהבתי, אבל עדין "הסנה" שהוא אילן של קוצים "איננו אכל", דהינו שעדין תוקפות אותו מחשבות לא טובות, האש אינה שורפת את המחשבות הרעות. והאדם הולך לראות "מדוע לא יבער הסנה?", למה הוא לא מצליח לכלות את המחשבות הרעות על ידי התלהבותו ורצונותיו האמתיים?

מתוך מאמר ראש הישיבה

איזו אהבה תנצח

52 שנים לפטירת רבי מצליח מאזוז זצ"ל הי"ד • שב"ק כ"א טבת תשפ"ג - כ"א טבת תשל"א

מלא תודה ותפילה המשיך בעבודתו. ימים מלאי עבודה עברו על המתווך הטרי שהקפיד כמובן גם לקבוע זמנים לתורה חוק ולא יעבור, ובסוף החודש נפנה למנות את הכסף שהרוויח במהלך הימים.

הוא ספר שוב ושוב ולא האמין. תמו ימי העוני! ידיו מחזיקות 40,000 פרנק שהרוויח ביושר בעסקי התיווך!

שוב ושוב מישש בהתרגשות את חבילת השטרות העבה, אך לאט לאט ההתרגשות שבלבו פינתה את מקומה להרגשת פחד. רבי מצליח חש כי אהבת התורה העזה ששכנה בקרבו מאז ילדותו כבתה מעט, במקומה החלה לבעור תאוות הממון...

האם לכך הגיע לעולם? בשביל לרדוף אחר כסף וממון ולפרנס בהרווחה את משפחתו? הלא כל אלו הם אמצעים! המטרה היא עבודת השם! איך יחליף את האהבה הנצחית לתורה בכמה שטרות כסף צרפתיים, רבים ככל שיהיו?

מלחמה עזה ניטשה בליבו של רבי מצליח, הוא רצה מאוד להיחלץ מהדחקות שהיה שרוי בה בשנים האחרונות, אך חש כי אם לא יעצור כעת הרי שהעגלה תמשיך להתגלגל במורד עד שלא יוכל לעצור אותה...

המלחמה היתה עזה עד שהיצר הטוב ניצח: מהיום לא יפנה אל השוק ולא יעסוק בתיווך יותר משלש שעות ביום, חוק ולא יעבור! מהשעה עשר בבוקר, לאחר התפילה, הלימוד והטעימה שלאחריה, עד השעה אחת בצהריים. תו לא! את שאר הזמן יקדיש למה שבאמת נשמתו אוהבת, הוא לא יבזבז את חייו על נזיד עדשים או על שטרות עבשים.

(מקור: "פטיש החוק")

רבי מצליח מאזוז זצ"ל
נולד: כ"ו חשוון תרע"ב, באי ג'רבה.
שמונה עשרה לחופו: כבן 18 התחתן עם בת דודו מרת כ'מסאנה.
על העדה: בגיל 35 הוכתר כדיין בתוניס, ובמבחן הקבלה זכה בציון הגבוה מכולם.
זרע ברך: הותיר 6 ילדים, בהם הגאון המפורסם רבי מאיר ראש ישיבת "כסא רחמים".
נפטר: נרצח על ידי בן עוולה ערבי בלכתו ברחוב מוכתר בטליה ותפלין, כבן 59.

פעם קנה רבי מצליח אבטיח טרי שלא בעונתו. המוכר הגוי השתבח בסודו המקצועי שהצליח לשמור על האבטיח רענן וטרי. אמר לו הרב: "בדאי טמנת את האבטיח בעפר של השדה שגדל בו..." השתומם הגוי: "כיצד ידעת?!", אמר לו רבי מצליח: "הכל כתוב בתורה שלנו!..."

האגון המתוך. צורנית ומצבתו של רבי מצליח

מ תשע בבוקר עד תשע בערב שהה הרב מצליח בישיבת "חברת התלמוד" בעודו מלמד את התלמידים באהבה ובמסירות. את שאר שעות היום היה הרב מצליח מנצל להכנת חומר הלימודים, דבר שארך גם הוא למעלה מ-7 שעות. כך כל יומו של הרב היה מוקדש לעבודת הקודש, כששכר הבטלה היחיד שהסכים לקבל היה המשכורת מהישיבה על סך 800 פרנק זעומים, להספיקו למחייתו בצמצום.

עברו שנים, היוקר האמיר, וגזברי הישיבה החליטו לקצץ את משכורת-הרעב שלו ל-600 פרנק שלא יכלו להספיק למחייתו.

משכן למד העילוי הצעיר את מלאכת השענות, מלאכה קלה ונקייה, והיה לשען מומחה שאין כמוהו כשימו עמוס בלימוד ובמלאכה לסיווגין.

כך התנהל מספר שנים עד שתשו כוחותיו. הוא חש כי לא יוכל יותר להמשיך בצורה הזו כששעות שינתו מקוצצים למינימום וכל העת הוא מתזז ממלאכה ללימוד התורה.

חיפש רבי מצליח עבודה קלה יותר בה אפשר להרויח יותר כמחנות שעות, והחליט לצאת אל השוק ולהציג את עצמו כמתווך עסקאות.

עד מהרה נגש אליו סוחר ותיק והחל לספר לו בשטף על עסקה גדולה שהזדמנה לו והסוחר שמולו רוצה מתווך. הוגן שישדך ביניהם ויחזיק את הכסף אצלו עד שתיגמר העסקה לשיעור-רצון שני הצדדים.

רבי מצליח שמר על ארשת פנים רגועה ובוטחת ושיתף פעולה עם הסוחר, וזה האחרון הוציא מכיסו חבילה עבה של שטרות ואמר: "הנה לך כאן מאתיים אלף פראנק שיושלטו אצלך עד שאעביר לסוחר את הסחורה".

מעולם לא ראה הרב מאזוז סכום שכזה... הוא השתדל להסתיר את הרעד שחלף בו כדי שהסוחר לא יחזור בו, והחל לספור במהירות את חבילת השטרות שהונחה בידו וגילה כי מדובר בארבעים שטרות, לחץ את ידו של הסוחר שנעלם לתוך הממון.

כשידידו מחזיקות בחוזק באוצר היקר פנה רבי מצליח הצידה והחל לספור את השטרות בשימת לב, וראה כי אכן מדובר בארבעים שטרות של חמשת אלפים פראנק, אותם הסוחר הפקיד אצלו וסמך על נאמנותו!

הוא הודה להשם ברגש והמשיך להסתובב בשוק ולנסות לתווך בין הסוחרים שהסתובבו בו, וחפץ השם בידו הצליח. הוא שמע אנשים מתלחשים מאחורי גבו: "רב זה הוא 'גְדוּרָה מְלֵאנָה בַל פְּלוֹס'" (ארגו מלא סכפ...), התגרים סמכו עליו והעריכו את עבודתו, ולאחר כל עסקת תיווך מוצלחת שולשל לידי סכום נאה, וכשהוא

שאלה:

האם מותר לנגב שערות רטובות בשבת?

תשובה: אסור לסחוט שערות בשבת. יש אוסרים גם לנגב במגבת, ויש מתירים, ויש שהתירו רק בניגוב בעדינות.

הרחב דבר: כתב ה"משנה ברורה" (סי' שכ סוף סקנ"ה) שהטובל בשבת זיהר שלא יסחוט את שערותיו, מאחר ואסור לסחוט שערות [מדרבנן].

השאלה היא: האם מותר לנגב את השערות במגבת כשהמים נבלעים במגבת, או שגם זו סחיטה האסורה?

להלן נביא מבחר מדעות פוסקי זמנינו (בעיקר על פי הגר"י שטילרמן שליט"א בספר "דור המלוקטים" על הלכות שבת, שמדור זה נעזר בו כפעם בפעם. תשס"ח ל):

ה"בן איש חי" (ט"ב פקודי ס"ח) כתב שמותר לנגב במגבת את השיער בעדינות ולאט לאט, לא בחוזק ובכח [והוסיף שיש חסידים המחמירים בזה ולא מנגבים]. וכן כתב ה"כף החיים" (סקק"א), וכן נראה דעת ה"אור לציון" (ח"ב פ"ה ס"ב בהע) והגר"ע יוסף (טהרת הבית ח"ב עמ' תנב), וכן פסק בעל "רבבות אפרים" (אליבא דהלכתא חוברת סה עמ' לב), ויש אומרים שכן פסק הגר"י ש אלישיב (ארחות שבת פ"ג הע' פט, ויש שהתיירו יותר בשמו (ע"י אבני ישיפה ח"ב סי'

כט סוף ענף א), ויש שהחמירו יותר (אליבא דהלכתא שם)). ובספר "שמירת שבת כהלכתה" התיר לגמרי, וכתב בסתם שמותר לנגב את השערות במגבת, ורק אסור לסחטם שלא בדרך ניגוב. וכן התיר הגר"מ לוי (תפילה למשה ח"א סי' נב), אך סיים שהמחמירים לנגב לאט ולא בכח תבוא עליהם ברכה.

מאידך, בחוט שני התיר לייבש את השערות רק על ידי הנחת מגבת וכד' עליהם, ובתנאי שלא יהדק אותה באופן שיצאו מים מהשערות, וכעין זה פסקו הגר"י פ"ישר (מאור השבת ח"ג עמ' ססט), הגר"ח קניבסקי (עם מקדשי שביעי ריש עמ' קצד), הגר"י זילברשטיין (תורת היולדת פ"ה עמ' טז) והגר"מ גרוס (שיעורי טהרה עמ' תכא). וכן נראה דעת שו"ת אז נדברו (ח"א סי' נה, ופירש כן גם בבא"ח ה"ל).

אמנם בשו"ת באר משה (שטור ח"א סי' לא) כתב שאולי יש מקום להקל בשעת הדחק באופן מסוים אך לא רצה להתיר למעשה. וכן פסק הגר"ש דבליצקי (אליבא דהלכתא שם) שאין להניח מגבת על הראש אלא להמתין עד שהשיער יתייבש. והגר"מ שטרנבוך אמר (שם) שאחר כמה דקות אפשר להניח מגבת על הראש, שאז כבר לא בהכרח שייסחטו מים.

ניצוץ לשבת

מתוך גיליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

ברסלב אינה קהילה

"רבינו הוריד לעולם דרך של עבודת השם, וזה לא משנה מי אתה, היכן אתה גר, מה אתה לובש ומי הרב שלך. ברסלב זו החסידות היחידה שאין לה קוד לבוש, זו החסידות היחידה שאדם לעולם לא יכול לדעת מי חסיד שלה אלא אם כן הוא רואה לבבות.

לא חייב לספר לאף אחד. הגר"א אורנשטיין

"כשיהודי מגלה את הדרך שרבינו הקנה לנו, הוא לא חייב לספר את זה לאף אחד, שעה התבודדות עושים ביער לבד, תיקון חצות עושים בלילה כשכולם ישנים, שמונה עשרה מילה במילה, תפילה בניגון מתפללים בשקט. כלפי חוץ כלום לא חייב להשתנות, אבל בפנים הלב הופך לתבערה!".

(מגזין 'ניצוץ' תבת תש"פ)

הרב אליהו אורנשטיין מכהן כראש ישיבת "באר שמחה" המונה למעלה ממאה בחורים ומחנכת לתורה ועבודה בדרך רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א.

הרב אורנשטיין נחשב כיום לאחד ממגידי השיעורים המומלצים בארץ ללימוד דף היומי, והתקרב לדרך רבינו הקדוש ולחסידות ברסלב לפני שנים, אחרי שהבין שדרוך של רבינו הקדוש מתאימה במיוחד לדרך תהפוכות כמו זה שלנו.

כיום, כשזה לא סוד שישנו גל אדיר של התקרבות מצד הציבור הליטאי לדרוך של רבינו הקדוש, מתאר לנו הרב אורנשטיין עד כמה הדבר הזה הוא טבעי. "אנשים טובים, ברסלב זו לא חסידות. זה לא אני אומר את זה, רבינו אמר את זה ש'הוא לא מחפש נוסח', כולומר הוא לא מחפש להקים עוד קהילה חסידית.

פתגם השבוע

להרגיל ולחנך לא לצבור חובות ולא לקחת הלוואות

מתוך הספר 'פיקדון משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שמרן שליט"א

הצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עמיא שליט"א
נתן בת בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים
לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת שילר
להצלחת משפחת שרון
להצלחת משפחת אוקן

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים
באזור מאה שערים
עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד
לפרטים: 054-8475902

רבינו הקדוש הוא הכתר

"הרב'ה אמר את זה גם על עצמו. בינינו, הרי מה עבר עלינו, כל הרדיפות וכל הדברים הקשים, הוא דן את כולם לכף זכות לכן הוא זכה לכתר. זה הכתר מה שהוא זכה.

"בנוסף, כל אחד שמתקרב לרב'ה צריך למצוא גם כן על עצמו לימוד זכות, לא רק על השני. הרב'ה תמיד דיבר על זה. הרי לספרים של רבינו יכול כל אחד להתקרב, כל אחד יכול למצוא איפה הוא בתוך הספרים הללו, כל לימוד זכות שהוא יכול למצוא זה בעצם למצוא את הכתר שלו".

הספרים רק היו בבית

"הרי המעלה של הספרים של רבינו הקדוש הם גדולים מאוד!" התרגש הרב רבינוביץ. "שמעתי פעם סיפור על שני חברים שאחד התקרב לרב'ה, חזר בתשובה, ואחד לא. החבר שהתקרב לא רצה קשר עם

מעמד סיום ליקוטי מוהר"ן שהתקיים לפני כחודש בבית המדרש 'אנשי הצדיק' דחסידי ברסלב, במסגרת שיעורו הקבוע של הרה"ח ר' אשר זעליג מרגליות שליט"א בספר הקדוש, הגיע המקובל הרה"ח רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א, מרבני 'העדה החרדית' ומראשי ישיבת המקובלים 'שער השמים', ובמשך דקות ארוכות דרש לרגל האירוע הקדוש כשהוא שב לימים בהם בילה ימים ארוכים עם זקני חסידי ברסלב של הדור הקודם, כשהוא מפליא לדרב בחשיבות עבודתם של חסידי ברסלב ובמעלת הלימוד והעיון בספרי רבינו הקדוש.

כל דקה עוד מתקרבים

"אני מאד נרגש לדבר פה" פתח רבי גמליאל את

דבריו המאירים, והסביר: "כבר לפני חמישים שנה למדתי בכולל ברסלב במאה שערים. היה זה אחרי שהרה"ח רבי לוי יצחק בנדר ביקש ממני לבוא ללימוד בכולל בגלל שלא היה כהן במניין, לא ביום יום ואפילו לא בשבת. כמוכן כבר הייתי גם בשיעורים שהתקיימו בליל שישי, שבתחילת התיסודות השתתפו בהם רק חמשה אנשים⁽¹⁾. אני זוכר אפילו מה שדברו.

"עכשיו, בסיום על הליקוטי מוהר"ן", המשיך רבי גמליאל ופתח בשאלה כשהוא נשאב לדברים

המיוחדים אותם נאם בתערת ליבו, "כאשר מדברים על הליקוטי מוהר"ן אנשים מנסים להבין: למה הרב'ה זכה לכזו מדרגה שכל דקה מתקרבים אליו הרבה אנשים? לא כל שעה, כל דקה! רואים את העוצמה שלא היתה בדרות הקודמים ובזמנו, מה קרה פה פתאום?

"למעשה, אם אנחנו נלמד בעיון את התורה של ליקוטי מוהר"ן, מה שהרב'ה אומר, כתוב ככה: שמי שהוא דן כל אחד לכף זכות, אפילו השונאים שלו הוא דן אותם לכף זכות, הוא מוצא איזה זכות עליהם, הוא זוכה לכתר".

דן את כולם לכף זכות

הגה"צ המקובל המשיך בדבריו: "רבינו הקדוש דן כל אחד לכף זכות, הוא יכול למצוא לכל אחד כף זכות, אפילו אנשים שמבזים אותו ביותר הוא דן אותם לכף זכות, לכן הוא זוכה לכתר, זאת הסיבה שמתקרבים אליו.

זכותי ימים מקדם. המקובל רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א במעמד הסיום

החופשי, לא רצה לגור איתו באותו דירה, אבל הם לא רצו להיפרד אז הוא הסכים שימשיכו להיות בקשר רק אם הוא יסכים לשים את הספרים של הרב'ה בבית שלו.

"בסדר, את זה הוא הסכים. הספרים רק שכבו בבית שלו, אבל זה כבר השפיע עליו שאחרי כמה שנים הוא נהיה בעל תשובה גדול. הכל התחיל רק מכך שהספרים היו בבית שלו!

"הרי הבעלי-תשובה, למה הם מתקרבים דווקא לברסלב? מפני שבכל מקום לא מסתכלים עליהם, לא רואים אותם... לכן צריך למצוא על כל אחד כף זכות, על כל אחד לימוד זכות, אז כל אחד מוצא את המקום שלו. זה נקרא הכתר, הכתר הוא שמוצאים לימוד זכות על כולם..."

השיחה המלאה יחד עם עוד מגוון כתבות מרתקות מתפרסמות גם החודש במגזין "ניצוצות": 02-623-1218.

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

מוקד הזמנות: 1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטון שליט"א אצלכם בבית

